

Emil Cioran

Casian Maftei

Umbra ta mă calcă
în picioarele frământărilor aprinse,
de arșiță iute...
Dă-mi voie
să-mi bag capul
sub pleoapele tale, ochi de apă neagră,
Și să sărut adâncul tulburător,
oglindit în irișii tăi...
Și iarăși să-mi înmoi buzele,...
și iar,
și iar,
Și picătură cu picătură
să te sorb,
Până în adâncul adâncului meu,
însetat de tine...
O, apă plină!...
Deschide inima izvorului tău,
și revarsă-te peste mine...
Copleșește-mă
cu tinerețea sărutului tău!
Îmbată-mă
cu undele tale amețitoare!
Risipește-mă,
și iarăși fă-mă viu!
Scufundă-mă, și iarăși mă alină!
Alungă-mă,
ca iar să mă adormi la sânul tău,
Și spală-mi focul,
și aprinde-mi viața iar,
Dincolo
de viață!...